

Overweging 1^e zondag in de 40 dagentijd 2019 n.a.v.

Ex.20: 2-17 en Lucas 4: 1-13

Lieve mensen, jong en oud, gemeente van Onze Heer Jezus Christus

De woestijn.....

We zien hier een afbeelding van de woestijn ergens in de Sinai.
Oneindige vlakten, zand, stenen, rotsen! Valt daar iets te kiezen?
Je kunt je afvragen: Is daar een nieuw begin te vinden?

Toch wordt in de bijbel vaak over de woestijn gesproken als een plaats van loutering, een nieuw begin. Ook Jezus wordt naar de woestijn geleid.
Door de Geest die bij zijn doop in de Jordaan over hem kwam.

De Geest.....

Ik hoor wel eens zeggen/vragen, wat moet ik met die Geest?
Wat moet ik me daarbij voorstellen? En dan wordt er al snel gedacht aan geesten oproepen, glaasje draaien en zo meer.
Dat is niet wat we vanuit de kerk bedoelen met de Geest.
Ik zie de Geest als een kant van God, die-jou- in-beweging zet.
Om iets te doen, te ondernemen.
Om keuzes te maken.
En ja.....soms leidt de Geest ons ook naar de woestijn van het leven.....

Want die woestijn is een metafoor. Je kunt letterlijk in de woestijn zijn, bijvoorbeeld op vakantie, maar ook figuurlijk gesproken. De woestijn kan ook een crisis weergeven.

In een woestijnervaring word je teruggeworpen op jezelf, op de kernvragen van ons menselijke bestaan.

Als je wordt geteisterd..... door twijfel, angst, ziekte, zorgen.

Of zoekende in je geloof kan soms ook voelen als een woestijnervaring.

Iets dat ons allen van tijd tot tijd kan overkomen.

Op een woestijnervaring kijken we achteraf meestal terug als iets dat heilzaam is geweest.

Maar voordat het zover is, moet je wel door de onheilzame momenten heen.

Ook Jezus. Jezus was er veertig dagen en at al die tijd niet.

Nou is vasten erg populair in onze dagen. Ik gaf het zelf al aan met het spaardoosje. Niet snoepen, geen alcohol of stop eens veertig dagen met social media als Facebook, Insta of twitter.

Vasten als nieuw begin, een schone lei.

Maar de schaduwkant is ook, vind ik, dat we er niet zo modieus over moeten doen. Zo van: zie mij eens vasten! Zie mij eens goed doen!

Want wij vasten, minderen, vanuit onze comfortzone.

Maar bij Jezus is dat niet zo. Jezus zoekt in de woestijn naar de zin van ZIJN leven, zijn leven met God, met mensen en hoe hij DAT sturing zal geven.

Veertig dagen in de woestijn.

Die veertig dagen staan niet exact voor veertig, maar het is de tijd en plaats van bezinning, eenzaamheid. Van confrontatie met jezelf. Wachten, uithouden, zwerven.

Het volk Israël ging veertig jaar door de woestijn.

Mozes was veertig dagen op de berg met God om er de leefregels op te schrijven. Onder andere de tien regels, waar we zopas over zongen. De tien geboden.

Het klinkt dan altijd zo van: dit mag niet en dat mag niet.

Ik zie het toch meer als leefregels over hoe je samen kunt leven.

Als basis om keuzes te maken en bijvoorbeeld te weten hoe je weerstand kunt bieden aan kwade machten en gedachten.

En hoe samen te leven in solidariteit.

De aarde te bewonen, bewerken en bewaren.

Het is mooi uitgebeeld in het symbolisch bloemstuk.

De 8 flessen als de aarde. De rode bloemen de mensen. De vier kruizen windstreken. En het riet dat staat voor het meebewegen door al die mensen op de wind. Meebewegen in alles wat je overkomt in het leven.

Maar onderling verbonden, solidair met elkaar. Verbonden ook met God door de klimopranken die staan voor Gods trouw.

Niet individualistisch, maar samen, al ben je nog zo verschillend, werken aan Gods schepping, omdat er steeds een nieuw begin mag zijn.

Het getal veertig en de woestijn betekenen een tijd van loutering.

Van wikken en wegen, keuzes, nadenken en tot inzicht komen.

Je bent niet zomaar in het beloofde land. Het leven is niet zomaar goed.

Ook als ik kijk naar onze wereld van vandaag.

Al is IS straks weg uit Syrië, dan is het land er echt nog niet.

Al is een land bevrijd van een dictator, ook dan begint het pas.

Kijk naar Cuba, vrij van het communisme, maar er is armoede.

De kerken gedijen daarbij, maar er moet wel geld komen om zaken op te bouwen.

Je bent niet zomaar in dat beloofde land.

Ook Jezus heeft die tijd en dat vasten nodig om de balans te vinden wat te doen.

En zo is voor ons de lijdenstijd, vastentijd of 40 dagentijd, ook een tijd om na te denken wat nu ECHT belangrijk is in het leven!

Het kan je helpen om dichter bij jezelf, je naaste en God te komen.

Met vragen als: waarom zijn wij op de aarde?

Wat betekent het dat je christen bent?

Of rechtvaardigheid en verzoening.

Of nadenken over de vraag van vandaag in de veertigdagen kalender:

Hoe breng je je geloof in praktijk?

Wat kun je doen om meer op Jezus te lijken?

Want zoals Jezus overkwam in de woestijn, kan het ook ons overkomen: dat er krachten buiten je om aan je trekken, die je uit balans halen, die je op de proef stellen.

Krachten die willen dat we keuzes maken.

Dat ook wij God gaan uittesten, maar God laat zich niet uit testen.

Het is niet aan ons om God te dwingen in te grijpen in het bestaan, zoals we het zelf graag willen.

God blijft de mensen trouw, ja, maar dat sluit niet altijd aan bij onze eigen projecties, wensen en verlangens. En dat geeft verwarring en woestijnervaringen.

In onze samenleving willen we het liefst dat meteen aan onze wensen wordt voldaan, maar de veertigdagentijd leert dat het geleidelijk gaat.

Misschien net zoals de aardappel: het duurt even voor het vrucht draagt.

Je eerst door het donker van de woestijn gaat, om daarna Pasen te kunnen vieren.

Moge het zo zijn.

Amen